

Egg-land

Eerste druk, juni 2024
© 2024 Tim en Arianne Rigter

Coverillustratie: Adriaan Lampranidis
Illustraties binnenwerk: Adriaan Lampranidis
Neem ook een kijkje op de homepage van Arianne van der Bent:
www.ariannevanderbent.com

ISBN: 9789465011967
Uitgever: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen
in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Egg-land

Tim en Arianne Rigter

Hoofdstuk 1

Tom werd wakker van het geluid van een krijsende vogel. Hij probeerde zijn ogen open te doen, maar die waren nat en plakkerig, net als de rest van zijn lijf. Hij lag plat op de grond, ergens in de openlucht. Hij voelde een licht briesje langs zijn huid gaan.

Hij kon zich niet goed herinneren wat er was gebeurd. Iets met een machine en lichtflitsen die hem bijna gek hadden gemaakt. En gegil. Van de anderen.

Er waren anderen! Hij wist weer wat er was gebeurd! Snel opende Tom zijn ogen. Hij keek recht in een wit, harig gezicht met een zwarte snuit en nog zwartere kraaloogjes.

‘Whaah!’

Tom stooft overeind. Hij was op een strand, zag hij nu, een hagelwit strand zoals op een tropisch eiland. Zijn voeten stonden in de branding. En het witte, pluizige gezicht dat hij had aangekeken, was dat van een babyzeehondje.

Het was helemaal alleen. Nou ja, zijn soortgenoten lagen even verderop van de zon te genieten. Dit kleintje leek het enige jong te zijn. Het keek Tom nieuwsgierig aan en opende toen zijn bek.

‘Ah, ah’, zei het zeehondje.

Het was het schattigste geluid dat Tom ooit had gehoord.

‘Ik heb geen eten voor je, hoor’, zei hij. ‘Ga maar weer terug naar je mama.’

Het was bijna alsof het hem verstond. Het keek hem met een schuine kop aan en hopte toen terug naar de groep.

Toms blik dwaalde af, langs de zeehonden richting de branding. Zijn hart stopte heel even met kloppen. Daar lag een nat hoopje kleren, met daarin ...

‘Sira!’ riep hij.

Hij sprintte haar kant op. Ze lag met haar gezicht naar beneden in het zand. Angstig draaide hij haar om. Ze had haar ogen dicht, maar ze ademde nog.

‘Sira!’ herhaalde hij.

Hij moest haar een paar keer heen en weer schudden voordat ze begon te proesten en hem aankeek.

‘We zijn neergestort’, zei ze hees.

Dan had Tom het zich goed herinnerd. De machine was gaan schudden vlak na al die felle lichtflitsen. Daarna hadden ze een steile duik naar beneden gemaakt, met een harde plons het water in. En toen ...

‘Waar is Kevin?’ vroeg hij angstig aan Sira.

Ze ging overeind zitten en keek van rechts naar links en toen weer terug. Een golfje water spoelde haar hele rok nat. Toch bleef ze afwezig zitten.

‘Ehm ... gaat het eigenlijk wel?’ vroeg Tom.

Het viel vast mee. Ze knikte zo heftig dat ze vast knock-out was gegaan als ze een hersenschudding had gehad.

‘We moeten hem zoeken’, zei ze. ‘Misschien is hij nog bij de machine.’

‘Dat hoop ik niet, Sira. Zie jij die dan ergens?’

Overall om hen heen lagen wrakstukken verspreid: stukken metaal en kunststof, kisten met voorraden erin. Van de machine zelf was geen spoor. Die moest ergens in zee liggen.

Sira ademde heel diep uit en zei: ‘Hij is vast ergens anders aangespoeld. Kom, help me omhoog, dan gaan we zoeken.’

Samen liepen ze het strand af, voorbij de zeehonden, die zich helemaal niets van hen aan leken te trekken. Het strand was recht en breed, met voorbij de strook zand meteen een dichtbegroeid bos. De meeste brokstukken lagen verspreid rond de plek waar Tom en Sira waren aangespoeld. Daarachter leek het alsof er nog nooit een mens was geweest. Het was precies zoals in oude avonturenverhalen, behalve dat er hier geen palmboom te bekennen was. En geen Kevin.

Tom wilde het niet hardop zeggen tegen Sira, maar hij was bang. Bang dat ze op een eiland waren gestrand waar niemand hen nog ging vinden. Bang dat er iets heel ergs met hun vriend was gebeurd. En vooral dat laatste wilde hij niet hardop zeggen, want dan werd het misschien wel echt waar.

‘Is het ons gelukt, denk je?’ vroeg Sira na een tijdje. ‘Denk je dat we echt een andere wereld hebben bereikt?’

‘Dat weet ik niet’, antwoordde Tom eerlijk. ‘Het ging allemaal veel te snel. We kunnen ook ergens aan de andere kant van onze eigen wereld terechtgekomen zijn.’

‘Maar je weet wat het betekent als het ons gelukt is.’

‘Dan zijn we de jongste portaalreizigers ooit.’

‘Je bedoelt, dan ben ik de jongste portaalreiziger ooit’, zei Sira.

‘Hoe bedoel je? We schelen maar een paar maanden.’

‘Maar jij bent al twaalf.’

Ze stak haar tong uit. Gelukkig, ze kon nog grapjes maken.

Ze had in ieder geval gelijk. Als het waar was en ze konden een manier verzinnen om terug naar huis te keren, dan zouden ze wereldberoemd worden. Misschien net zo beroemd als Toms oom James, de grootste portaalreiziger ooit.

Sira keek weer serieus. ‘Ik wil naar huis’, zei ze.

‘En dat gaan we ook’, zei Tom om haar op te vrolijken. ‘Maar eerst halen we Kevin op. Dan helpen jullie me om een nieuwe machine te bouwen en komt alles goed.’

Hij begon het bijna zelf te geloven.

Het begon al donker te worden toen ze zich moe en hongerig op een duintje bij het zand lieten vallen. Kevin was weg. Hun machine was weg. Ze hadden niet eens iets om vuur te maken om warm te worden. Sira liet zich tegen Toms schouder zakken en huilde. Hij wilde haar opvrolijken, maar hij wist niet wat hij moest zeggen.

De zeehonden waren uren geleden al weggezwommen; ze waren helemaal alleen op het strand. Het voelde een beetje eenzaam. Als iemand hen nog kwam redden, dan moest hij goed zoeken.

‘Ik had nooit met je mee moeten gaan’, zei Sira nu door haar tranen heen. ‘Dan was Kevin niet dood geweest. Dan waren we veilig thuis geweest.’

Tom moest zijn tranen inhouden. Het was allemaal zijn schuld. Hij wilde zo nodig net zo’n machine bouwen als zijn oom. Hij ook met zijn stomme plannen.

‘Tom ...’ zei Sira.

Hij dacht dat ze weer iets ging zeggen wat hij verkeerd had gedaan, dus hij reageerde niet.

‘Tom?’ Het klonk niet boos meer, alleen maar aarzelend. ‘Ik denk dat we echt in een andere wereld zijn.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Nou ...’

Ze wees. Er waren felgekleurde bollen tussen de bomen verschenen. In de vorm van eieren, maar dan een stuk groter. Tom kon het niet zo goed zien, maar het leek alsof iemand die bollen langzaam hun kant op rolde. De felle kleuren lichtten op in het steeds zachter wordende daglicht.

Tom stond op en Sira deed hem na.

‘Als het iets gevaarlijks is, gaan we rennen’, zei hij tegen haar.

Hij wist niet of ze knikte of niet. Hij keek alleen maar naar de bosrand. Hij wilde die bollen niet uit het oog verliezen. Ze waren te vreemd. Hij kon nu zien dat er helemaal niemand was die ze verplaatste. Ze bewogen uit zichzelf, heel langzaam, maar ze kwamen wel steeds dichterbij.

Snel keek hij om zich heen of er iets was wat hij als wapen kon gebruiken. Een stok of zo. Verderop lag een brokstuk van de machine. Zou hij snel genoeg heen en weer kunnen rennen? Dan moest hij Sira alleen laten. Die zou nóg bozer worden als er iets met haar zou gebeuren.

De wezens waren nu dichtbij genoeg gekomen om goed te bekijken, en ze waren nog vreemder dan van een afstand. De wezens hadden inderdaad de vorm van een ei. Ze waren ongeveer half zo hoog als Tom en Sira. Ze hadden langwerpige oortjes, zoals bij een konijn en grote, vriendelijke ogen. Poten hadden ze niet; ze leken zich voort te bewegen door met de onderkant van hun lijf kleine cirkeltjes te draaien. Hun vachten hadden alle kleuren van de regenboog. Alleen het patroon verschilde: sommigen hadden vlekjes, anderen strepen zoals bijeen tijger of grotere of kleinere stippen. Er waren kleine en grotere. De kleinste waren niet groter dan een struisvogelei. Dat moesten kindjes zijn.

Sira was ondertussen niet boos meer; die maakte geluidjes alsof ze naar babydiertjes aan het kijken was. De wezens waren ook schattig. Ze waren pluizig en die grote ogen waren gewoon onweerstaanbaar. Ze kwamen in een halve cirkel om hen heen staan. Een van de grootsten deed een paar stappen naar voren. Een van zijn oren hing naar beneden.

'Hallo', zei hij.

